

Η ΜΟΔΑ ΣΤΗ ΡΟΜΑΝΤΙΚΗ ΕΠΟΧΗ

Στη ρομαντική εποχή η μόδα ήταν καθαρά υπόθεση των πλουσίων μέχρι την δεκαετία του 1920. Ένας επιχειρηματίας έπρεπε να είναι σοβαρός και να εμπνέει εμπιστοσύνη, γι αυτό έπρεπε να φοράει αυστηρά και τίμια ρούχα. Έτσι, οι άντρες δεν φορούσαν φωτεινά χρώματα και παιχνιδιάρικα σχέδια. Πως όμως θα έδειχναν τα πλούτη τους αφού δεν μπορούν να φορέσουν πολύτιμα μετάξια, δαντέλες και χρυσά κουμπιά.

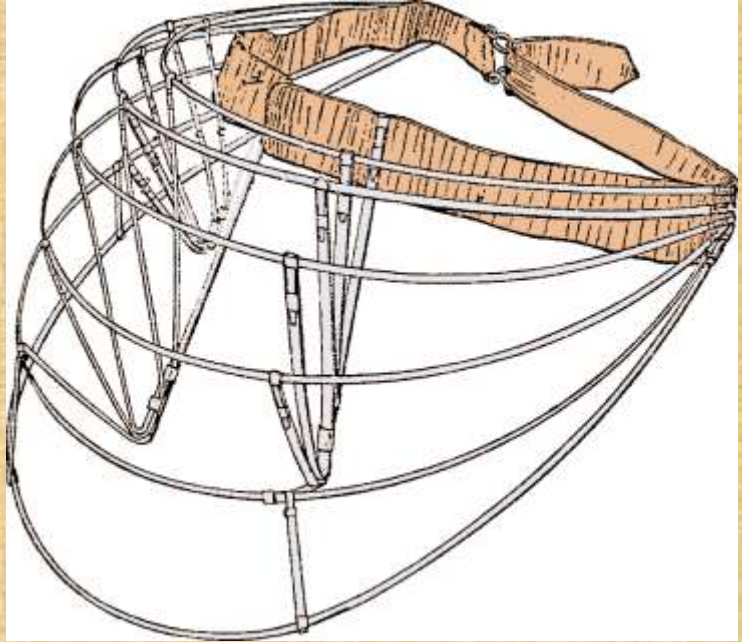
Το 19^ο αιώνα ήταν μια συντηρητική αλλά και ρομαντική εποχή, εκείνη την εποχή καλλιεργήθηκε η ιδέα ότι οι γυναίκες ανήκουν στο σπίτι και πουθενά αλλού, και φυσικά τότε δεν τίθονταν λόγος αν η ενδυμασία τους δεν ήταν σοβαρή και με κύρος, για τον λόγο ότι «κανένας» δεν τις έπαιρνε στα σοβαρά. Εν αντιθέσει έπρεπε να είναι όμορφες και να περνούσαν τη μέρα τους άσκοπα, για να δείχνουν ότι οι άντρες τους κερδίζουν αρκετά χρήματα, οπότε δεν χρειάζεται να δουλεύουν και εκείνες. Οι δουλειές που έκαναν ήταν εντελώς μη παραγωγικές, όπως το κέντημα για παράδειγμα, και ασχολούνταν με αυτές απλώς για να σκοτώνουν την ώρα τους.

Γυναικεία φορέματα 1850-1900

Σχετικά με το ντύσιμο των γυναικών εκείνη την εποχή. Φορούσαν τεράστια ρούχα, καθόλου πρακτικά, με φαρδιές φούστες και στενούς κορσέδες που τόνιζαν το πόσο αργόσχολες ήταν, ενώ ταυτόχρονα έδειχναν ότι μπορούσαν να διαθέσουν πολλά χρήματα για το ντύσιμο τους. Δεν ήταν όμως μόνο τα ρούχα που αποδείκνυαν τον πλούτο των αστών, αλλά κυρίως τα περίτεχνα γαρνιρίσματα με τις δαντέλες, τα κεντήματα τους, τις πτυχώσεις και τα διακοσμητικά στολίδια. Αυτά τα γαρνιρίσματα είχαν και μια άλλη λειτουργία εξέφραζαν και αποδείκνυαν την ασόβαρη, παιχνιδιάρικη, ασταθή και ματαιόδοξη φύση των γυναικών.

Περίπου στα μέσα της δεκαετίας του '70 το μπροστινό μέρος του φορέματος ήταν ιδιαιτέρως ίσιο από το λαιμό ως το κουντεπιέ, αλλά το μεγαλύτερο κομμάτι του έπεφτε προς τα πίσω, σχηματίζοντας πτυχώσεις, ενώ ήταν γεμάτο με γαρνιρίσματα που κατέληγαν σε μια εξαιρετικά μεγάλη ουρά που ονομαζόταν cul de Paris. Κάτω από τη φούστα έμπαινε ένας μηχανισμός που στήριζε και έδινε σχήμα στην ουρά και λεγόταν tournure. Το μπούστο κούμπωνε ψηλά στο λαιμό-μόνο τα φορέματα του χορού επιτρέπονταν μα έχουν ντεκολτέ. Το tournure καταργήθηκε γύρω στο 1880, ανοίγοντας το δρόμο στις στενές φούστες.

Αυτές οι φούστες είχαν οριζόντια γαρνιρίσματα που τις έκανε να φαίνονται ακόμα πιο στενές. Σε ακραίες περιπτώσεις, οι γυναίκες έμοιαζαν σαν να έχουν δέσει τα γόνατα τους. Γρήγορα όμως οι οριζόντιες πτυχώσεις και οι κάθετες γραμμές έδωσαν πάλι τη θέση τους στις ποδιές, που ήταν τυπικό χαρακτηριστικό της μόδας στα τέλη του 1880.

Στα μέσα της δεκαετίας προς το τέλος, τα *tournaire* επέστρεψαν, αν και πλέον ήταν πιο μικρά και παρέμειναν στη μόδα για κάποια χρόνια. Τα γαρνιρίσματα έγιναν όλο και πιο πλούσια. Χρησιμοποιούνταν και διάφορα υλικά δαντέλες και κεντήματα ενώ οι πτυχώσεις έγιναν όλο και πιο περίπλοκες. Το γεγονός ότι τα ρούχα μαζεύονταν προς τα πίσω με όμορφες πτυχώσεις προκάλεσε μια γενικότερη συμπάθεια για τα ενδύματα που κρέμονταν.

ΜΑΝΙΚΙΑ

Τα μανίκια ήταν κομμένα σε κυκλικό σχήμα , υπήρχε ένα άνοιγμα για να περνάει ο καρπός και αυτό συγκεντρώθηκε και δεσμεύτηκε στη ζώνη. Μερικές φορές το μανίκι ήταν από μετάξι κεντημένο . Το μανίκι φοριόταν κυρίως το βράδυ.

Το μπούστο ήταν τόσο εκτεθειμένο από το τράβηγμα των φαρδιών μανικιών που αποκάλυπτε το στήθος το λαιμό και τους ώμους. Από τα μέσα του 1830 το μανίκι άλλαξε μέγεθος σε ένα τεράστιο μήκος . Από το 1835 ο όγκος σταμάτησε να είναι αποτελεσματικός , ενώ το φούσκωμα των μανικιών προχώρησε προς τα κάτω , έτσι έδειχναν πιο αυστηρά ενώ το 1840 τα μανίκια ήταν αρκετά λεπτά. Από το 1845 η γραμμή του ώμου έδειξε ότι μια νέα εποχή μόδας εμφανίστηκε. Σφιχτά μανίκια όπου έκαναν το βραχίονα να κινείται λιγότερο , αυτό τις έκανε πιο σεμνές.

ΜΑΛΛΙΑ

Τα γυναικεία χτενίσματα το 1825 με 1845 ήταν λεπτομερής και εφευρετικά. Το ποιό μοντέρνο χτένισμα της εποχής ήταν ο κότσος του Απόλο που ήταν ένα πολύ εντυπωσιακό χτένισμα που έγερνε από την μια πλευρά. Ένα λιγότερο εντυπωσιακό στυλ ήταν το χτένισμα της Μαντόνα που είχε μια χωρίστρα στη μέση και στις άκρες μπούκλες που σχεδίαζαν μια κορώνα. Κανείς δεν θεωρούσε αυτό το στυλ τόσο λεπτομερής και κανείς δεν το χρησιμοποιούσε τα απογεύματα.

Ο κότσος του Απόλο ήταν πολύ τυπικός για την ρομαντική εποχή. Υπήρχαν πολλοί χώροι και ζωγραφιές μόδας που έδειχναν και τα δυο στυλ επειδή ήταν πολύ τυπικά για την εποχή εκείνη.

ΚΑΠΕΛΑ

Μεγάλα, ρομαντικά, φαρδιά καπέλα, περίτεχνα στολισμένα με φτερά, κορδέλες και τόξα που συμπλήρωναν την ευρύ γραμμή του ώμου από το 1830. Το βράδυ οι παντρεμένες γυναίκες συνήθιζαν να φοράνε αραχνοϋφαντο μετάξι σατέν και βελούδινα και εξωτικά σαρίκια ή μπερέδες, συγκεκριμένα στην μια πλευρά του κεφαλιού, αλλά αυτή η μόδα σταμάτησε στις αρχές του 1840.

Μικρά καπέλα παρόμοια με τα συνηθισμένα καπέλα, υπάρχει μικρή διαφορά ανάμεσα στα δυο είδη. Χαλαρές άκοπες κορδέλες δεμένες ήταν χαρακτηριστικό των μικρών καπέλων, από το 1828 τα μικρά καπελάκια και τα συνηθισμένα καπέλα ήταν μεγάλη υπόθεση. Τα μικρά καπέλα συμπεριλαμβάνονταν στο χτένισμα του Απόλον που σχημάτιζε κορώνες, αυτό ήταν ένα χαρακτηριστικό της Ρομαντικής εποχής.

ΦΟΥΣΤΕΣ

Υπήρχε πολύ μεγάλη ποικιλία στις φούστες. Οι φούστες χωρίζονταν σε τριγωνικά κομμάτια(ανάμεσα στο 1820-1828) ,έτσι ώστε να μπορεί να προστεθεί πλάτος στους ποδόγυρους ενώ κρατούσαν τη μέση άδεια. Χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά τρίχες αλόγου για να τις σταθεροποιήσουν. Γύρω στο 1815 και σταδιακά πρόσθεταν το tournure(μηχανισμός που έδινε σχήμα στην ουρά). Χρησιμοποιούσαν σύρμα, ιταλικά υφάσματα, βολάν και κρόσσια για να μεγαλώνουν το πλάτος της φούστας με αρχιτεκτονικό τρόπο. Επίσης, μ' αυτό τον τρόπο κόνταινε το φόρεμα κι έτσι αποκαλύπτονταν ο αστράγαλος. Η γυναικεία μόδα έγινε πιο προκλητική. Τα τριγωνικά κομμάτια εξαφανίστηκαν την ίδια εποχή κι από τότε οι φούστες φτιάχνονταν από ίσια πάνελ(κομμάτια) πλισέ υφάσματος. Το σχήμα τους άλλαξε και έχασε το υπερβολικό φούσκωμα από το 1835.Οι φούστες άρχισαν να είναι πιο στρόγγυλες και είχαν το σχήμα της καμπάνας θέτοντας έτσι το σκηνικό για την Βικτοριανή εποχή.

ΕΣΩΡΟΥΧΑ

Με την επιστροφή των μεσάτων ρούχων, οι γυναίκες έπρεπε να φορέσουν «κορσέδες». Για μια ακόμα φορά επέστρεψαν στις σφιχτές ζώνες για να κάνουν τη μέση τους να δείχνει στενή και να ισορροπούν τη γραμμή ανάμεσα στο φάρδος από τις φούστες και από του ώμους. Οι κορσέδες ήταν φτιαγμένοι από στρώσεις υφασμάτων που είχαν κόκαλα φάλαινας στο εσωτερικό τους. Οι κορσέδες είχαν κύριο σκοπό να δώσουν έμφαση στο φυσικό σχήμα και όχι να δημιουργήσουν ένα ψεύτικο αποτέλεσμα. Μικρά ενθέματα στους γοφούς επέτρεπαν την ομαλότητα και δεν προσπαθούσαν να δημιουργήσουν μια ίσια γραμμή. Είχαν δημιουργήσει μικρές τιράντες για τους ώμους, οι οποίες μπορούσαν να αφαιρεθούν και έτσι αυτές που τα φορούσαν, μπορούσαν να φορέσουν πιο αποκαλυπτικά ντεκολτέ. Πάνω από τους κορσέδες φορούσαν πουκάμισα και μεσάτα σακάκια. Καθώς αυξάνονταν η χρήση της φούστας αυξάνονταν και ο αριθμός των λινών και βαμβακερών μεσοφοριών.

Σταυρούλα Βαρβαρού

Μαρία Πετρά

Μαρία Γκαϊτατζή

Γεθσημανή Σαμώλη

Κατερίνα Κήπου